

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra SKOVFOGEDBØRNENE (1884)

Citation: Schandorph, Sophus: "Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904*, 1904-05, s. 354. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph05-shoot-idm140255169264704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904

— Naa? Ja, der skal maaske Kvindeøjne til, sagde Etatsraadinden og blev glad over, at hun var mere skarpsynet end han.

De saa Frøken Jenny og Doktoren inde bag nogle Buske, ivrig ruskende Planter op. Hun havde sin Favn fuld. Den flove, ferske Lugt af de afrevne Stængler med den pibende Saft bragte Fuldmægtig Jespersen en kvalmende Fornemmelse. Refleksen af alt det grønne farvede hendes Ansigt i det sene Eftermiddagslys, da hun langt om længe kom hen tilligemed Doktoren til den Bænk, hvor Etatsraadinden og han sad. Han sagde ved sig selv:

— Hun ligner et af de Kadavere, hun med Tiden vil komme til at dissekere.

Og han tyggede langsomt paa denne Bitterhed. Han var glad over at have fundet paa det kyniske Udtryk for den.

Frøken Jenny holdt den kæmpemæssige Urtekost hen mod hans Næse og sagde:

— De er jo Romantiker og holder mest af vildtvoksende Urter, der gro bly op i Buskens Skyggelæ. Lugt!

Men hun tav og blev forfærdet over de ellers matte Øjnes sammentrængt-onde Blik. Jespersens Pupiller bleve grønne — maaske dog kun af Planternes Genskin. Etatsraadinden undertrykte et Suk og kærtegnede med en sagte, fast umærkelig Berøring Jespersens Arm. Havde han turdet følge sin Lyst, havde han besvaret dette Kærtegn med et Slag i Ansigtet.

Han rejste sig med et Sæt, saa paa sit Uhr og sagde:

— Farvel Frue! jeg maa afsted med det næste Tog fra Klampenborg.

— Me—n, begyndte Fruen at indvende.

— Det er aldeles nødvendigt.

Frøken Jenny havde siden sine sidste Ord til ham set stift paa ham. I de faa Øjeblikke havde en Skare af Minder og en Skala af Stemninger faret igennem hende, og ved Bevægelsens Standsning vidste hun ikke ret, om hun følte dyb Foregt for ham eller inderlig Medlidenhed med ham.

Tøvende rakte hun ham Haanden og sagde:

— Farvel, Hr. Jespersen!

Han bukkede saa dybt, at hun kun saa hans blanke Hattespids med en hvid Lysstriben i. Da han rejste sig, smilede han med blottede Tænder, ligesom hun plejede at gøre. Han havde ikke besvaret hendes Haandtryk; hans lille Handske var gledet som et Firben gennem hendes gule. Han hilste tavst for Doktor Hillebrandt og gik.